

komplet sammen i Kvindespørgsmaalet og vare ganske enige om i samme Omfang at give Valgret og Valgbarhed til Kvinderne. Der er derfor her ikke noget at være vred paa mig for. Paa en noget lignende Maade gaar det med Pengesækken, med Hensyn til hvilken jeg synes det ærede Medlem vilde opkaste sig til en Slags Angriber over for mig. Jeg svælgede jo netop i Enighed med det ærede Medlem. Jeg var uhyre glad over, at det ærede Medlem og jeg i al Fald i Gerningen vare fuldstændig enige i Pengesækkeprincippet. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det ærede Medlem angriber mig, fordi jeg indtager det Standpunkt, han selv staaar paa. Naar det ærede Medlem vil gaa videre i Princippet og gennemføre Proportionen, naar han bestemt forlangte, at naar man overhovedet gik ind paa Pengesækkeprincippet, skulde Proportionen følges ganske nøjagtig, saa at den Mand, der betalte tusinde Gange mere i Skat end en anden, ogsaa skulde have tusinde Gange saa megen Stemmeret, saa er det ganske vist ikke noget, jeg har fordristet mig til at komme frem med; men hvis det ærede Medlem stiller Forslag i den Retning, kunne vi jo tale derom — hvad mig angaar, saa holder jeg nok af at drage Konsekvenser, men dog ikke gerne saa langt ud, at de fører til Latterligheder. Der er mangfoldige Interessentskaber og andre Samfund, i hvilke man erkender, at den større Ydelse har Krav paa en større Indflydelse, men ikke i samme Forhold, som Ydelsen bliver større.

Det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) fremkom med en Beklagelse af, at Højre havde været saa dumt, at det ikke i den Tid, det havde kunnet faa Forholdstalsvalgmaaden, havde taget imod den. Saa vidt jeg erindrer, rammer denne Anklage ikke Folketingets Højre; derimod maa det erkendes, at Landstinget tidligere ikke har været nogen overdreven varm Ven af Forholdstalsvalgmaaden. Det er jo forstaaeligt, at man nu kan betegne dette Standpunkt som dumt eller dog som mindre fornuftigt; men i og for sig kan man ikke undre sig over, at Højre, naar det nu en Gang, ganske vist, som det har vist sig, med Urette, ansaa Københavns Borgerrepræsentation for til en vis Grad at være dets faste Borg, ikke vilde gøre den Indrømmelse at tage Forholdstalsvalgmaaden her uden samtidig at faa den paa Folketingsvalgenes Omraade, hvor den spiller en ganske anden Rolle. Det vil være let at stille et Regnestykke

op, ved hvilket det kan vises, at en temmelig ubetydelig Minoritet af den samlede Vælgermasse, vil kunne blive en ret betydelig Majoritet i Repræsentationen, naar Tabellen er om Folketinget eller enhver som helst anden Forsamling, hvis Medlemmerne ikke vælges under et, men særskilt i mange Kredse. Det er let at se, at naar et Parti i et stort Antal Kredse har Enstemmighed for sig og store Minoriteter i Resten af Kredsene, og denne Rest af Kredse blot er *lidt* større i Antal end det først nævnte Antal Kredse, vil godt en Fjerdedel af Vælgerne kunne faa Majoritet i Forsamlingen — noget saadant kan der ikke være Tale om for Borgerrepræsentationens Vedkommende, hvortil der vælges under et; der er altid Minoriteten udelukket fra at faa Flertal. Det var vistnok i Tiden omkring 1887, at man i Højre led ikke saa lidt Uret, idet det Antal Repræsentanter, som Partiet fik, ikke tilnærmelsesvis svarede til det Vælgertal, som det mødte op med ved Valgene. Der vilde have været langt mere Anledning til at kræve Forholdstalsvalgmaaden anvendt ved disse Valg, men den Gang saa man ikke noget Forslag om at faa Forholdstalsvalgmaaden indført paa dette Omraade — kun hvor Højre havde Majoritet skulde Forholdstalsvalget indføres. Jeg synes derfor ikke det var saa underligt — skønt jeg vil indrømme, det har vist sig at være uklogt — at man sagde: hvorfor skulle vi paa dette ene Punkt have Forholdstalsvalgmaaden, naar vi ikke faa den paa andre Punkter, hvor den har en ganske anden Betydning, fordi den sikrer Majoriteten i Vælgerkorpset Majoritet i Repræsentationen. Jeg forstaaer ikke, at det hele er noget, der kan gøres et saa stort Nummer ud af. Det er ganske mærkeligt, at man vil hovere over, at ens Modstander engang have gjort en Dumhed. Saa forskellige vi i øvrigt ere, kan man jo nok sige, at vi alle ere lige deri, at vi af og til begaa Dumheder, og naar galt skulde være, kunde man vel ogsaa anføre noget om Dumheder, som andre have gjort, men det skal jeg dog ikke komme ind paa, det vilde maaske blive for vidtløftigt.

En Ting, som jeg højlig glæder mig over, det er, at det ærede Medlem for Københavns 3dje Valgkreds (Alf Christensen) nu ved sin Lignelse om de sibylinske Bøger er kommen ind paa en ret ærlig Indrømmelse af, at der slet ikke er Tale om nogen Ædelmodighed, naar man byder Forholdstalsvalgmaaden, men at man kun vil benytte den til en ret indbrin-